

DEE BIA

‘Werken noem ik vrije tijd’

Het adagium virtus nobilitat is vervangen door een nieuw devies: vrije tijd adelt! Maar geldt dat ook voor de advocatuur en de rechterlijke macht? Een nieuwe rubriek over de zoektocht naar het evenwicht tussen werk en vrije tijd.

Martine Goosens
freelance journalist

Mr. Wanda Oosterbroek (39), bestuursrechter bij de rechtbank in Alkmaar, getrouwd met Dirk van Arkel, verzekeringsarts. Samen hebben zij drie kinderen, Jan Willem (6), Suzan (4) en Carolien (1).

Vrijdagavond 20.30 uur, thuis bij Wanda Oosterbroek: ‘Ik word net wakker. Ik ben tijdens het voorlezen in slaap gevallen. Mijn oudste maakte mij wakker om te vragen waarom ik in zijn bed lag in plaats van in mijn eigen.

Het is leuk om kinderen te hebben en heerlijk om te werken, maar van al dat plannen, rennen en regelen word ik wel eens moe. Om alles gestructureerd te laten verlopen moet ik weken en soms maanden vooruit denken. Gelukkig ben ik goed in tijdsplanning, de cadeautjes voor Sinterklaas heb ik

in oktober al in huis. Ik heb een vierdaagse werkweek, maar door het opnemen van ouderschapsverlof werk ik nu drie dagen. Dat is niet genoeg. Naast de voornaamste werkzaamheden zoals zittingen, de voorbereiding daarvan en het schrijven van vonnissen heb ik nog veel andere bezigheden zoals de jurisprudentievergaderingen, rechtbankvergadering, het sectoroverleg, de commissievergaderingen, SSR-cursussen, deelname aan de Werkgroep Loopbaanbeleid Juridisch Middenkader en de redactie van de Maatwerkkrant. Verder wil ik binnen de rechtbank een vraagbaak zijn voor de gerechtsecretarissen en startende rechters voor wie ik, om de drempel te verlagen, mijn kamerdeur altijd openzet. Ten slotte werk ik mee aan de opbouw van de vreemdelingenkamer waar ik begin 2002 zelf ook ga starten. Kortom: ik kom tijd tekort. In de avonduren werk ik thuis verder.

Mijn leven is gejaagd, ik heb het altijd druk. Ik vind het ook belangrijk om naast mijn werk actief en betrokken te zijn. Daarom ben ik voorzitter van de oudercommissie van de crèche en de naschoolse opvang, terwijl ik ook zo nu en dan de ‘kinder-nevendiensten’ van de Gereformeerde Kerk leidt. We organiseren voor de kinderen activiteiten met thema’s die verband houden met de onderwerpen waarover de dominee preekt. Omdat er nauwelijks tijd overblijft moet ik op een aantal fronten inleveren: bij mij thuis kun je niet van de vloer eten. Ook heb ik onvoldoende tijd en fut om de krant iedere dag te lezen en besteed ik weinig aandacht aan mijn kleding.

ISANS

Foto's: United Photo De Boer

De combinatie werken, kinderen en overige bezigheden veroorzaakt een hectisch bestaan. Toch kan ik mij niet voorstellen dat ik zal stoppen met werken. Ik vind het moederschap niet levensvervullend. Werken is dat ook niet, maar als ik niet werk ga ik mopperen. Na de geboorte van de kinderen zei mijn man na een paar weken: ik geloof dat het tijd wordt dat je weer aan de slag gaat. Ik ervaar de dagen met de kinderen af en toe als stressvol. Ik ren van judo naar balletles en tijdens slaapjes van de jongste vlieg ik door de supermarkt om daarna nog even snel het huis op te ruimen voordat ik weer klaarsta bij de uitgang van de sport-school. Ik voel opluchting als ik achter mijn bureau zit, daar kom ik pas tot rust. Als ik vrij ben werk ik me uit de naad, werken noem ik vrije tijd.

Werk en privé-leven zie ik als communicerende vaten: omdat ik mijn werk boeiend en uitdagend vind kan ik goed tegen de stress die de organisatie op het thuisfront met zich meebrengt. Als ik een zware zittingsdag achter de rug heb en uitgeput thuiskom vind ik steun en nieuwe energie bij mijn man en kinderen. Mijn werk geeft mij de voldoening die ik thuis niet altijd vind. In mijn privé-leven heb ik vaak het gevoel dat ik geleefd word, terwijl ik in mijn werk veel vrijheid ervaar. Op de rechtbank word ik gewaardeerd om mijn inbreng en aanwezigheid. De kinderen uiten nauwelijks appreciatie voor de wassen die ik draai of het eten dat ik kook.

Als de organisatie spaak loopt door een ziek kind voor wie ik onvoldoende opvang heb, zit ik wel gespannen op mijn werk. Ik vraag me dan af of ik het goed doe. Op de rechtbank wordt belang gehecht aan een goede balans. Onze President heeft tegen me gezegd: ga minder werken als het teveel voor je wordt. Ik heb liever twee dagen een gezonde rechter hier dan vijf dagen een overspannen rechter thuis. Ook werkende vriendinnen met kinderen helpen me door moeilijke tijden heen. Stress hoort erbij, zeggen zij. En zo is het.' ■